

reis naar X-Y-Z. Het was plotseling opgekomen bij tante, om naar haar zuster te gaan, en of dominee nu zoo goed zou willen zijn, om op een briefje te schrijven: hoe laat ze dan weg moest, en hoe laat ze over was, en waar ze moest overstappen...

Dominee — je bent druk, maar ik zou je toch raden, leg je pen even neer. Beschouw dit geval van zijn zonnigsten kant. Het is toch wel een goed ding, dat de menschen je hulp graag inroepen, en mor niet bij jezelf, dat nu waarlijk de pastorie ook al voor reisbureau dienen moet. Beschouw het als een intermezzo onder je werk. Zoek geduldig de reis op. Verbeeld je, dat je zelf even op reis gaat. En geef mee het briefje met de reis van tante Liesbet, hier meisje, en de complementen aan tante!

Och ja, de menschen overdrijven het wel eens, maar ze bedoelen het toch goed. En ik ben er wel om klaar gekomen, toen, met dat reisje.

W. J. B.

UIT DE SCHRIFT.

Het meeste van alle moeskruident.

Waarbij zullen wij het koninkrijk Gods vergelijken? of met wat gelijkenis zullen wij het vergelijken?

Namelijk bij een mosterdzaad, hetwelk wanneer het in de aarde gezaaid wordt, het minste is van al de zaden, die op de aarde zijn.

En wanneer het gezaaid is, gaat het op, en wordt het meeste van al de moeskruident, en maakt groote takken, alzoo dat de vogelen des hemels onder zijne schaduw kunnen nestelen. Marc. 4:30-32.

Onder Israëls wettischen dienst was Pinksteren niet het hoogste feest.

De vreugde van het Loofhuttenfeest was rijker en groter, want dan mocht men God danken niet alleen voor den tarweoogst, maar ook voor de ingezamelde vruchten en den voltooide wijnbouw.

Zoo nu ook zijn wij kinderen van het Nieuwe Testament met ons Pinksterfeest nog niet aan het einde gekomen van onze vierdagen.

Wij moeten nog verwachtend uitzien naar een hooger feest.

Daar is nog een christelijk loofhuttenfeest, dat eenmaal in de eeuwige tabernakelen zal worden gevierd.

Nu nog maar de egrstelingen.

Dan de volle oogst in de hemelsche schuren vergaderd en het woord van Jezus vervuld, dat Hij den wijn nieuw zou drinken in het Koninkrijk Gods.

Tot zoelang blijven we geloovig wachten.

De kiem van het gewas der genade moge klein zijn; zij is toch vol van kracht.

Wat heeft de Heiland ons daarvan op eenvoudige wijze onderwezen in de gelijkenis van het mosterdzaad.

Waarbij — zoo heeft Hij gevraagd — zullen wij het koninkrijk Gods vergelijken of met wat gelijkenis zullen wij het vergelijken? Bij een mosterdzaad, hetwelk, wanneer het in de aarde gezaaid wordt, het minste is van alle de zaden, die op de aarde zijn. En wanneer het gezaaid is, gaat het op en wordt het meeste van alle de moeskruident, en maakt groote takken, alzoo dat de vogelen des hemels onder zijne schaduw kunnen nestelen.

Hoe klaar is deze gelijkenis. Een kind kan haar begrijpen. En toch, hoe diep en rijk is dit onderwijs.

Het Koninkrijk Gods is hier niet het Koninkrijk van Gods almacht, van Zijn majesteit en hoog bewind, waarvan wij zingen: Uw Koninkrijk heerscht over alles, Heer! Hier is bijzonder bedoeld het rijk Zijner genade in Christus, waaraan Hij door Zijn Geest en Woord onderdanen toebrengt, die Zijn Koningschap erkennen en belijden, en zich in 's-Konings heerlijkheid verheugen.

Dit rijk wordt hier vergeleken bij een mosterdplant, in het Oosten een kruidachtig gewas, waarvan het zaad zoo'n nietig korreltje is, dat er vele van in één gram gaan.

Er zijn nog wel kleinere zaden, b.v. van de orchideeën en van allerlei moerasplanten, die zaadjes hebben zoo fijn als stofjes.

Maar Jezus spreekt alleen van zaden op den begroeiden akker, van zaai-zaden. Uit dat ééne kleine mosterkorreltje groeit een gewas zoo hoog als een kleine boom, wel 4 M. boven den grond. Allerlei vogelen, vooral de goud- en distelvinken legden zich in de takken, eten van de vruchten, en zoeken er schaduw voor de felbrandende zon.

't Is dus wel een voorbeeld van grooten groei uit een heel klein begin.

Zoo is het ook met het Koninkrijk Gods, dat de Heere Jezus predikte en bracht op aarde.

't Begon als een simpel onooglijk zaadkorreltje, waarvan niemand vermoed zou hebben, dat er zulk een geweldige groeikracht in kon schuilen, dat in zoo klein bestek zulke sterke energieën lagen opgehoopt.

Toen Christus ten hemel voer was Zijn ahang zoo gering — elf discipelen, zeventig jongeren, honderdtwintig geloovigen, vijfhonderd broederen in Galilea.

Dat was alles.

Als gezanten zond Hij uit een twaalfstal ongeleerde mannen, buitenmensen, visschers, een tollenaar, waarbij zich straks een tapijtwever uit Tarsen zou voegen.

Op hun tocht onder de volkeren kregen zij geld noch goed mee, geen teerkost of wapenen, geen uitrusting en geen geloofsbriefjes.

Niets dan alleen het Woord van hun Meester, het zwaard des Geestes, waar de wereld om lachte.

En met dat wapen alleen moest een ongeschoolde cohorte de vijanden overwinnen.

En toch, veracht dat simpel mosterdzaadje niet! Er liggen levende kiemen in, die bevrucht zijn door den H. Geest Gods, wondersterke krachten van wereldverwinnend geloof.

De discipelen zullen er wel eens moedeloos aan gewanhoopt hebben of er uit zoo onarzigenlijk zaadje een boom zou groeien.

Maar dat is toch geschied.

Reeds drie eeuwen later was het christendom een hoogopgeschoten boom geworden.

Op den keizerlijken burch te Rome staat de banier des kruises geplant en kerkklokken luiden tot diep in Europa.

Wie in onzen tijd den toestand der christelijke wereld overziet, weet, dat er veel oorzaak tot droeve klacht is. Vergeet echter niet, dat het werk Gods toch is voortgegaan en de Heere den grooten boom heeft laten groeien uit het kleine mosterdzaad. De Pinkstergemeente van drie duizend zielen is uitgegroeid tot een machtig volk van honderden miljoenen gedoopten. Het Evangelie, uitgegaan van den uithoek van Galilea, wordt nu gepredikt in meer dan driehonderd talen en meer dan vijftienhonderd zendingsposten arbeiden verder aan de opdracht: Gaat dan heen, predikt het Evangelie.

Wanhoop dus niet aan den voortgang van het werk des Heeren.

Laat ons moedig arbeiden in Zijne kracht.

Ook al is het genadewerk in eigen hart nog klein, als een simpel mosterdzaad.

De Heere des oogstes geeft bloei en groei. Dien zegen biddend inwachtend willen we in plaats van bitter te klagen, daarvan spreken tot Gods lof, dag en nacht.

F. C. M.

KERKELIJK LEVEN.

De a. s. Synode van de Christelijke Gereformeerde Kerk in Amerika.

II. (Slot.)

De voorstellen aangaande de Theologische School te Grand Rapids namen zoo goed als geheel ons vorig artikel in beslag.

Over de Zendingzaken (hoofdstuk II) behoeven we niet veel mede te deelen. Niet omdat er geen belangrijke dingen aan de orde komen. Maar omdat men er te zeer de Amerikaansche toestanden voor moet kennen om het goed duidelijk te maken voor onze lezers. De Christelijke Gereformeerde Kerk heeft een uitgebreid zendingsveld in China en onder de Indianen. Typeerend voor de Zendingstheorie is zeker wel het voorstel van den Kerkeraad van Archer Ave:

„De Synode geve instructie aan de deputaten voor onze Heidenzending terstond en met spoed onze Zending in China te versterken, omdat:

1. het geruimen tijd neemt eer de zendelingen zich in de landstaal kunnen uitspreken;
2. de Kerk bij machte en gewillig is er voor te betalen.”

Wij lieten enkele uitdrukkingen spatieëren.

In de eerste werkt ontegenzegglijk de Amerikaansche energie, maar ongetwijfeld ook het geloovig bewustzijn: de zaak des Konings heeft haast.

De tweede gaat voorzeker ook niet buiten den Amerikaanschen volksgeest om, maar getuigt toch ook van blijmoedige gehoorzaamheid aan het Zendinggebed.

Voorts komen in dit hoofdstuk nog de Evangelisatie, de immigratie, zelfs 't bouwen van pastorieën en kerken ter sprake, en het eindigt met het voorstel om een Algemeenen Penningmeester te benoemen.

Wat zoo'n man te doen heeft, vindt men hierin omschreven: „De Synode benoeme eenen Algemeenen Penningmeester voor de verschillende kerkelijke fondsen, wiens taak het zal zijn al de gelden, bijgedragen voor verschillende doeleinden, te ontvangen en uit te koeren. Hiermede zou vervallen de positie van de volgende penningmeesters: die der Theologische school en Calvin College, Heiden-Zendingkas, Algemeene Inwendige Zendingkas, Algemeene kas der Joden-zending, Kerkhulpkas, Emerituskas en welke andere algemeene kassen er meer mogen zijn. De Classicale Penningmeesters echter blijven functioneeren, voor

het beheer van die fondsen, welke strikt Classicaal zijn, zooals b.v. de Kas der Classicale Inwendige Zending, de E. B. P. Kas, en de Classicale Onkosten”.

Of zulk een centralisatie tot haar doel zal leiden, mag betwijfeld. In Nederland deden we met de vroegere Generale kassen niet de beste ondervindingen op. Wij zijn blijde er van verlost te zijn. En dan hebben wij nog nimmer die combinatie van Generale kassen gekend, welke hier wordt voorgesteld.

Doch dit ter loops.

Voor Amerika gewichtige zaken worden in het derde hoofdstuk getiteld: „Publicatie Zaken” aan de orde gesteld.

Men ziet hier op den achtergrond den snellen voortgang van het Amerikanisatieproces.

De classis Hackensack wil de Synode Acta in het Engelsch gedrukt zien. Engelsch, zoo argumenteert zij, kan door allen worden gelezen. De redacteur van het in het Hollandsch gedrukte blad „De Wachter” kan er dan wel een uittreksel van geven.

De classis Pella verzoekt de Synode te voorzien in de behoefte aan Engelsche preeken ten gebruike voor vacante gemeenten.

De Synodale Commissie inzake lectuur in de landstaal voor de jeugd rapporteert, dat er heel weinig lectuur in de Engelsche taal is, welke zonder voorbehoud kan worden aanbevolen, geeft een lijst van onderwerpen, waarover boeken dienden te worden geschreven, adviseert een bestaande vereniging, die zich ten doel stelt zulke boeken te verschaffen, jaarlijks met drieduizend dollars te ondersteunen, totdat zij financieel sterk genoeg zal zijn om alles zelf te bekostigen.

Dat men zulk een aandacht schenkt aan lectuur voor de rijpere jeugd, kan nauwelijks hoog genoeg worden geloofd.

Meer interesseert onzen lezers de kwestie van de Algemeene genade, waaromtrent onder het vierde hoofdstuk voorstellen worden gedaan.

Men leert er eenigszins de richting uit kennen, welke de Amerikaansche Kerken wenschen in te slaan.

De classis Hackensack vraagt aan de Synode om te verklaren, dat de loochening van de leer der Algemeene Genade strijdig is met de Heilige Schrift en onze Gereformeerde leer en verzoekt, dat de Synode een commissie aanwijze om dit onderwerp grondig te bestudeeren en de kerk voor te lichten.

De classis Sioux Center formuleerde aldus: „Naardien, naar ons oordeel, het standpunt in betrekking tot de Algemeene Genade, zooals blijkt uit het boek „Van Zonde en Genade”, in strijd is met onze Formulieren van Eenigheid, gevoelen wij ons bezwaard; daarom verzoeken wij de Synode deze zaak te onderzoeken”.

In gelijken zin uitte zich de classis Hudson. Zij besloot „de eerstkomende Synode te verzoeken zulke maatregelen te nemen als onder de leiding des Heiligen Geestes kunnen strekken om de zuivere belijdenis op het stuk der Algemeene Genade te handhaven, en indien noodig, nader te adstrueeren, en de rust en vrede in den boezem der Kerk te herstellen”.

De classis Muskegon stelt voor: „De Synode benoeme eene commissie om het onderwerp van de Algemeene Genade aan een nauwkeurig, historisch en leerstellig onderzoek te onderwerpen, om alzoo te komen tot eene bepaalde formulering van dit leerstuk”.

Hieruit mag zeker wel gekonkludeerd worden, dat er een breede stroom in de Christelijke Gereformeerde Kerk in Amerika is, die, alhoewel onomwonden de leer van de Algemeene Genade belijdend, toch niet in een kort geding heil zoekt, maar rustige bestudeering en op grond daarvan broederlijke overtuiging van de afwijkende predikanten noodig acht.

Indien de Synode in dezen geest handelt, zullen wij ons verheugen. De ruwe bijt blijft rusten. Hoezeer ook de propaganda van de minderheid prikkelt, men beware zijn evenwicht.

Wie weet wat een verklaring, zooals onze Synode in 1905 gaf omtrent de leergeschieden, nog uitwerken kan.

Een ander punt betreft the Federal Council of the Churches of Christ in America, of zooals wij zouden zeggen, de Bond van de Kerken van Christus in Amerika.

De Christelijke Gereformeerde Kerk in Amerika heeft zich daarbij aangesloten. Maar verschillende classes sturen op verbreking van dien band aan. Zij oordeelen, dat de bond modern-ethische principes huldigt, de aansluiting in 1918 voornamelijk haar grond vond in den oorlog, maar nu geen reden van bestaan heeft.

Noemen we nu nog een voorstel om een commissie in zake den Eeredienst niet te continueeren, waarbij als eerste grond wordt opgegeven „er bestaat zeer weinig uitzicht — vooral sedert de besluiten van de Synode van Utrecht, in deze materie ook bij ons den moed benemend — op eene betrekkelijk spoedige invoering van eene verbeterde „Order of Service”.

Zoo doet dan onze Synode haar terugslag gevoelen op de Chr. Geref. Kerk in Amerika.

Onze Synodes zullen bij hun besluiten hoe langer

hoe meer te rekenen.

En hier dit hoofdstuk.

Het vijfde hoofdstuk.

Daarin.

de Synod.

onderzoek.

den een i.

herhaaldel.

onze kerke.

Ook wo.

dat de ker.

de Vakver.

deze kerk.

door een.

Opmerk.

door som.

regeling.

verhooge.

van emer.

Volgen.

Jansen-za.

Van mo.

is de kwe.

keld, om.

Een an.

de „Presb.

sie advise.

basilicaan.

woordige.

derd van.

formeerde.

de Allian.

stempel, i.

Uit dit.

in de Chr.

scherper.

Het uit.

tering van.

Ook in.

Dit heel.

mees slech.

Hoewel.

zijn, kan l.

Wij ma.

De vorr.

zijn verva.

Men vit.

aangezien.

en van o.

ten twee.

Neen, h.

voorgeze.

den. En k.

Met dat.